

Už první den v táboře Outdoor camp řekl Maxim, že nebude přespávat ve stanu s ostatními: „Přes den s vámi ještě budu, ale večer pojedu domů, nemám rád tyhle věci, přespávání a podobně.“ Bylo neobvyklé slyšet něco takového od patnáctiletého kluka, ale každý jsme jiný, možná má opravdu radši domácí pohodlí. Jaké ale bylo překvapení, když večer Maxim oznámil, že si to rozmyslel a zůstává přespávat ve stanu s ostatními účastníky tábora.

Pak přišel rozhovor, během kterého tento ukrajinský teenager upoutal pozornost svými odpověďmi:

- Líbí se ti v táboře?
- Ano, moc.
- Čím se tento tábor liší od ostatních?
- Nevím, je to můj první tábor. Dřív mi nabízeli, ale nějak jsem nechtěl.
- Proč?
- No, nevím, bylo to tam nudné, nebyli tam žádní kamarádi.
- A teď už máš nějaké?
- Ano, sprátlil jsem se s Art'omem, dalším Art'omem a Andrejem.
- A máš vůbec nějaké kamarády?
- Tady v Česku ne, neměl jsem. Doma, na Ukrajině, jsem měl, ale tady ne.
- Takže díky tomuto táboru jsi tady našel kamarády?
- No, ano, zdá se, že ano...

Pro mě bylo velmi důležité to slyšet, protože to je hlavním cílem těchto táborů, které podporuje mezinárodní organizace YMCA Europe camp – aby nikdo nezůstal sám. Rozpovídali jsme se s Maximem a z tohoto rozhovoru jsem se dozvěděla jeho příběh.

Maxima vychovává dědeček a dědečkova matka. Pocházejí ze Záporoží, kde zůstali nějakí příbuzní, ale s mámou a tátou Maxim už dávno nežije. Nedokázal jasně odpovědět, kde jsou a co s nimi je, zdálo se, že se stydí. Tady v Česku mají ještě tetu a sestřenici, takže žijí všichni společně s dědečkem a prababičkou.

Maxim si vzpomíná, že když žili na Ukrajině, neměl žádné elektronické přístroje – staří příbuzní žili skromně, pro ně bylo hlavní dítě nakrmit a obléct. Na nějaké

telefony, tablety a počítače peníze nebyly. A tak Maxim vyrůstal, jako jsme vyrůstali my – hrál si venku, hrál pouliční, a ne počítačové hry, běhal s kluky, a nezáležel na telefonu, jako to dělá většina jeho vrstevníků. A na toto období Maxim vzpomíná s radostí, protože tehdy měl svého kamaráda. Měl štěstí, že našel spřízněnou duši, s kamarádem bylo všechno zajímavé. „Žili jsme dobře, hráli jsme si, a najednou začala tahle válka. Proč jen začala?“ povzdechne si Maxim.

Rodné Záporoží bylo příliš blízko frontové linii, mnoho lidí odtud odešlo už na začátku války. Kamarádovi rodiče ho odvezli do bezpečného Polska. A Maxim se svými blízkými skončil tady, v Česku.

Bez kamaráda Max ztratil náladu, navíc dostal telefon. A tak vyměnil pouliční hry za počítačové, celý den sedí doma, nemá chuť chodit ven. Ani ve škole se mu nedaří, jazyky – jak čeština, tak angličtina – mu jdou těžko, má problémy s pamětí. Říká, že se učí, učí, a pak zapomíná, slova se mu prý nějak sama vymazávají z paměti. Kvůli tomu se mu vyvinuly komplexy, místo aby požádal o pomoc, uzavřel se do sebe. To všechno se přidalo k těžkému období puberty – všeobecného popírání a nihilismu.

Souhlasil, že půjde do tábora, jen aby měl pokoj. Myslel si, že tam půjde na jeden den a pak se vrátí zpět – do své ulity poustevníka se svým oblíbeným přístrojem. I pro něj samotného bylo překvapením, že si začal povídat s kluky, se kterými měl hodně společného. A tak se rozhodl přenocovat ve stanu, a jak se ukázalo, nebylo to zbytečné. Po půlnočním rozhovoru s vrstevníky si Maxim uvědomil, že je pro někoho zajímavý, že i ostatní mají nějaké komplexy, a že nakonec není jediný, kdo postrádá svou vlast.

Pak přišel výlet na Šumavu, který ho s ostatními ještě více sblížil. Vždyť se říká, že přátelství, které vzniklo v horách, je to nejsilnější. Samozřejmě problémy samy od sebe nezmysly. Je potřeba zvládnout jazyky a vůbec školu. Ale teď už je Maxim ochotný o tom mluvit nahlas, je připraven přiznat, že má problémy. Možná dokonce bude dalším krokem přijetí pomoci. Pro něj je to už velký krok vpřed, vystoupit ze

své ulity – úkrytu. Maxim získal naději. A to všechno díky kamarádům, které našel v táboře Outdoor camp.